

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 10.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9276** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК], чрез адв. И. Я. – САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу мълчалив отказ на кмета на [община] за предоставяне на достъп до поискана обществена информация на електронен адрес: [електронна поща](#), който е публикуван на официалната интернет страница на общината.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ. Твърди се, че по подаденото от жалбоподателите заявление за достъп до обществена информация административният орган не се е произнесъл, поради и което е налице мълчалив отказ, постановен в нарушение на предписаната от закона форма и в противоречие с императивните норми на ЗДОИ. Възражава се също така, че мълчалив отказ в производството по ЗДОИ е недопустим, поради което само на това основание подлежи на отмяна. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да бъде отменен мълчаливия отказ и да задължи ответника да предостави достъп до исканата информация, както и да бъдат присъдени разноски по делото.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателите, редовно уведомени, не се явяват и не се представляват. В писмена молба от 03.12.2020 г. поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена.

Ответникът – Кмет на [община], редовно призован, не се явява и не се представлява

в проведеното съдебно заседание. В писмено становище от 09.12.2020 г. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Счита, че липсва правен интерес за жалбоподателя за водене на настоящото производство, тъй като не са налице доказателства, че на 13.07.2020 г. действително е подадено и получено заявление за достъп до обществена информация в [община]. Сочи, че имейл адреса, на който жалбоподателите твърдят, че са изпратили заявлението, а именно: [\[електронна поща\]](#) е бил наличен в раздел „Достъп до информация“, но в раздел „Контакти“ е бил променен преди твърдяното подаване на процесното заявление. Впоследствие същото било сторено и за раздел „Достъп до информация“. Твърди, че след справка с техническо лице се установило, че на посочения имейл адрес - [\[електронна поща\]](#), няма получен имейл от страна на ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“. Предвид изложеното моли производството да бъде прекратено. Алтернативно при наличие на предпоставки за разглеждане на делото по същество, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С писмено заявление от 13.07.2020 г., изпратено на електронен адрес [\[електронна поща\]](#) до кмета на [община], ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“ е поискала, в електронна форма, достъп до следната обществена информация:

1. Колко са лицата, които стопанисват търговски обекти и туристически обекти по чл. 3, ал. 2 от Закона за туризма (ЗТ), извършващи дейност на територията на Общината към 31.12.2019 г.?
2. Колко са лицата, които стопанисват търговски обекти и туристически обекти по чл. 3, ал. 2 от ЗТ и са предоставили на кмета на Общината доказателства за отстъпените им права за публично изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 2, т. 3 от ЗАПСП през календарната 2019 г.?
3. Колко на брой и в какъв размер са наложените санкции, наложени след установени нарушения на чл. 98в№ от ЗАПСП през календарната 2019 г.?
4. Колко са длъжностните лица, определени да контролират спазването на чл. 98в№ от ЗАПСП към 31.12.2019 г.?
5. колко проверки са извършени във връзка с извършването на контрола по смисъла на чл. 98в№ от ЗАПСП за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г.?
6. Постъпили ли са искания за съдействия от длъжностни лица, определени със заповед на министъра на културата при или по повод проверки в периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. (чл. 98, ал. 2, т. 8 от ЗАПСП) и съответно колко на брой?

В искането е направено уточнение, че се иска информацията да бъде предоставена на технически носител – ел. поща (л.10).

В срока, установен в чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ, кметът на [община], не се произнесъл по искането за достъп до обществена информация, поради което жалбоподателите атакуват постановления по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК мълчалив отказ да им бъде предоставена исканата информация.

До приключване на устните състезания, кметът на [община] също не се е произнесъл по искането за достъп до обществена информация.

В писмени становища от 21.09.2020 г. и от 09.12.2020 г. оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Счита, че липсва правен интерес за жалбоподателя за водене

на настоящото производство, тъй като не са налице доказателства, че на 13.07.2020 г. действително е подадено и получено заявление за достъп до обществена информация в [община]. Сочи, че имейл адреса, на който жалбоподателите твърдят, че са изпратили заявлението, а именно: [електронна поща] е бил наличен в раздел „Достъп до информация“, но в раздел „Контакти“ е бил променен преди твърдяното подаване на процесното заявление. Впоследствие същото било сторено и за раздел „Достъп до информация“. Твърди, че след справка с техническо лице се установило, че на посочения имейл адрес - [електронна поща], няма получен имейл от страна на ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“. Сочи, че актуалните имейл адреси на [община], посочени и на официалната интернет страница на същата са: [\[електронна поща\]](#) и [електронна поща].

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

По редовността и допустимостта на жалба:

Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл.3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок не по късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на същата норма в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Когато задълженият субект не се произнесе в срок по заявлението е налице мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

В случая жалбоподателите са поискали достъп до обществена информация, като в съответствие с чл. 25, ал. 1 от ЗДОИ са подали заявление, съдържащо реквизитите по т. 1-4. В заявлението изрично е посочена формата за предоставяне на достъп до исканата информация – по електронен път.

Заявлението е адресирано до кмета на [община], който безспорно има качеството на задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. В 14-дневния срок по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ задълженият орган не е предоставил поисканата информация, нито е постановил мотивиран отказ, с оглед на което и заявителите са депозирали в съда жалба срещу мълчаливия отказ за произнасяне по искането на жалбоподателя.

Съдът на 20.10.2020 г. служебно провери електронната страница на общината и установи, че е записан именно цитираният от жалбоподателите имейл адрес - [електронна поща].

Жалбата е процесуално допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирани лица, подали заявлението за достъп и е в срока по чл. 149 АПК, като съдържа изискуемите реквизити и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът намира жалбата за редовна, съдържаща всички реквизити посочени в чл. 150 и чл. 151 от АПК.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като не спада към никоя от хипотезите на чл. 159 от АПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за ОСНОВАТЕЛНА.

Преценявайки основателността на жалбата на основание доказателствата по делото и становищата на страните, съдът намира, че ответникът е нарушил приложимия

материален закон, в частност разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ като не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 28, ал.2, чл. 34 , чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. Налице е императивна разпоредба на закона, въвеждаща задължението за писмено произнасяне по заявлението. При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителя. Правната конструкция по чл.58, ал.1 АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в защита на заявителя като му предоставя възможност да се брани срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен мълчалив отказ в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

По така изложените съображения съдът счита, че оспорения в настоящото производство мълчалив отказ е незаконосъобразен поради противоречие с разпоредбата на чл.38 ЗДОИ. Отказът следва да бъде отменен, а административната преписка да бъде върната на задължения субект за произнасяне. При новото произнасяне актът следва да бъде постановен от компетентния за това орган по чл.3 ЗДОИ във връзка с чл.28, ал.2 ЗДОИ, в предвидената писмена форма - решение, което да съдържа посочените в чл.34, съответно чл.38 ЗДОИ реквизити, и при спазване на предвидената в Глава III на ЗДОИ процедура за предоставяне на достъп до обществена информация.

Предвид гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, отказът като незаконосъобразен следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за произнасяне.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателите за присъждане на направените по делото разноски е основателна. По делото са представени доказателства за разноски в общ размер на 610 лв., от които 10 лв. за държавна такса и 600 лв. за адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие /л.

12/. Съдът като взе предвид възражението за прекомерност и действителната правна и фактическа сложност на делото приема, че заплатеното от жалбоподателите възнаграждение за адвокат е прекомерно съгласно чл. 8 ал.3 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и определи ответникът да заплати разноски в общ размер на 510 лв., от който 500 лв. за адвокатски хонорар.

Съгласно разпоредбата на чл.40, ал.3 ЗДОИ, в сила от 01.01.2019 г., решението не подлежи на касационно оспорване.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2,чл.173, ал.2 и чл. 174 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 30-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на кмета на [община] по заявление за достъп до обществена информация от 13.07.2020 г., подадено от ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК].

ВРЪЩА административната преписка на кмета на [община], за произнасяне по заявление от 13.07.2020 г., подадено от ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, съобразно мотивите на настоящото решение, в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ – 14-дневен от получаването ѝ.

ОСЪЖДА кмета на [община] да заплати на ФОНДАЦИЯ „ВЪРХОВЕНСТВО НА ЗАКОНА“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

На основание чл.138 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: